

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Milá schönstattská rodino,

stojíme dnes na úplném začátku nového roku. Já se cítím tak, jako by před námi byla zasněžená pláň a v ní nebyla vidět žádná cesta. Všecko je zaváté a já se dívám bezradně před sebe, kam se vydat. Vzpomínám si na jednu sněhovou kalamitu. Byla jsem domluvená s kamarádku, že dorazím autobusem z Brna do Pece pod Sněžkou za ní do chaty horolezců ze Stěžer v Modrém dole. Mirka mě měla čekat dole v Peci u autobusu, který měl dojet kolem 17. hodiny. Byla kalamita a autobus dojel jen do Horního Maršova a dál už nemohl, neměl sněhové řetězy. Všichni jsme vystoupili a každý někam šel, já jsem zůstala stát na autobusovém nádraží a nevěděla, co si počít. Tenkrát ještě nebyly mobilní telefony a do jakési nenáročné chatrče se skutečně nikterak nešlo dovolat. A jak jsem tam tak bezradně

stála, noc na krku, nevěděla jsem, co dál, kam půjdu, kde přenocuji? Vždycky se v takových chvílích modlím a čekám pomoc od Pána. Za nějaký čas dojel na nádraží autobus z Prahy, ten řetězy měl, s ním jsem se nakonec dostala až do Pece. Jenže na nádraží v Peci již Mirka nestála, myslela si, že jsem nedojela a odešla zpátky do chaty. Já jsem jen věděla, že chata je v Modrém dole, nic víc. A tak jsem šla s krosnou jako hrad, s lyžemi a vším vybavením, spacákem, ... prostě jak říkají vojáci, v plné polní. A šla jsem a šla asi hodinu, tma, opravdu jsem se bála, ale ne lidí, ale osamocení a zimy a bezmoci. Najednou vidím na smrku u cesty obrázek Panny Marie, jako by světlo vyšlo z temnoty a zanedlouho skutečně po levé straně v louce světýlko, chata, záchrana. Bohu díky!

A teď tu stojím zase a vyhlížím nějaké světlo, cestu, kam se vydat. A

zase se modlím, jako tenkrát. Kolem mě je spousta bolestí, nemocí mých přátel, zákeřný koronavirus, energetická krize, inflace ... jako by okolo byla jen nejistota a bezmoc. Věčná otázka: „Co mám dělat? Co dnes, co tady, co teď?“ Vlastně čekám nějaké světlo, jasný signál, kam se vydat. Možná by bylo snadnější být na chvíli malým dítětem. Schoulit se do klubička a plakat a čekat, až si mě tatínek všimne a sám převezme odpovědnost. Ale už nejsem dítětem a nejsem zvyklá se takto chovat. Jsem dospělá a odkaziva jsem se cítila být za všechno zodpovědná, cítila jsem se být tím starším bratrem. Téma staršího bratra v podobnosti o marnotratném synu mě pořád vzrušuje, zlobí a nenechává v klidu. Vlastně soucítím ve své duši s tím starším synem, který byl vždycky slušný a poctivý a toho mladšího mi není vůbec líto, měl, co si zasloužil a trpěl spravedlivě. Ale jak trpí ten starší syn, to dobře znám. Bolest z jinakosti druhých, zklamání z toho, co by měli dělat a nedělají. Všecko se ve mně bouří. Proč? Proč raději nejsem ten mladší syn, který si dělá, co chce a stejně mu nakonec všichni pomůžou, všechno mu vyjde ... Proč musím stále snášet ty nedokonalé druhé lidi?

Touha utéct, možná se tak cítil v dané chvíli i ten starší syn, je kdesi hlu-

boko ukrytá a sem tam vystrkuje růžky. Ne, neutíká se z boje. Nikdy jsem neutíkala, neuteču ani dnes. Kdysi nám paní profesorka Jiřina Kolářová vyprávěla příběh mámy, jejíž syn přestal žít křesťanským životem. Maminu to velmi zranilo a prosila syna, aby se vrátil do kostela. On měl maminku moc rád. Řekl jí: „Ano, to bych mohl udělat kvůli tobě, mami, ale co v tom kostele budu dělat, když v Bohu nevěřím?“ „Stůj tam jako sloup“, odpověděla mu matka. I ty sloupy v kostele jsou jen mrtvé kameny, ale bez nich by kostel spadl. Ten syn mamince vyhověl. Chodil do kostela dál kvůli ní. Po letech se k víře navrátil s plnou intenzitou znovu objeveného vztahu k Bohu.

Co teda mám dělat tady a teď v této podivné nelehké době já? Zní mi v uších: „Tak stůj jako ten sloup“. Je to zajímavá myšlenka, ale líbí se mi, láká mě jakýsi nový druh mučednictví: STÁLOST!

Mučednictví staršího bratra! On nemusí být jen trpitelsky smutný, on může běžet s mučednickou palmou stálosti, on se může radovat, i když nic převratného nedělá! „Stůj tam jako sloup“.

Když zemřela moje maminka, naše děti říkaly: „Tady už nikdo nebude, když se vrátíme domů. Když tu byla babička, ona tu vždycky byla.“ Sedávala u okna a modlila se růženec.

Prostě tu jen tak byla. Už nic nedělala. Jen byla.

Letos v létě, vlastně už loni, se mi stala zvláštní věc. Na chvíli jsem se stala mladším bratrem. Vyhověla jsem Radkovi a dělala na pěší pouti doprovodné vozidlo. Velice mi to vyhovovalo, ten čas mezi trasami na cestě poutníků jsem vždycky úžasně prožila, režírovala jsem si svůj čas sama, nikomu se nemusela v těch zhruba tříhodinových intervalech mezi styčnými body podřizovat. Mohla jsem se vykoupat v rybníku a potom jít do místního kostela se modlit, byla jsem navýsost spokojená, nemusela jsem vařit a ani se starat o jiné, prostě ráj na zemi. Stala se ale taková věc. První den pouti s námi nevyšel společně jeden z poutníků, Pepa. Byl ještě v ten den na služební cestě v Olomouci. Bylo třeba večer ze sv. Hostýna pro něj dojet do Olomouce, kde naše pout' po několika dnech končí a on si tam mohl nechat své auto, aby po skončení poutě jím odjel domů. Dávalo to smysl. Takže jsem večer toho prvního dne vyrazila pro Pepu do Olomouce. A já se v téhle chvíli z mé obvyklé a známé pozice staršího bratra ocitla v pozici bratra mladšího. Totiž, nemám v autě navigaci a i kdybych ji měla, ona by se mnou nekamarádila. Znáám ji, manžel ji v autě má a ona poslouchá jenom jeho. Mám sice do-

tykový mobil a normální člověk s tím nemá problém a navigaci si tam spustí, ale já jsem to nikdy do té doby nedělala. Pokusila jsem se otevřít ve svém mobilu mapu, jenže bez brýlí na blízko nic nevidí, ale s brýlemi zase nevidím na cestu. Zuřila jsem. Kdybych byla měla na Hostýně svůj notebook, našla bych si určené místo na mapě, jsem zvyklá si ty informace z mapy rychle zapamatovat, i s čísly silnic a odbočkami, prostě bych to zblíkla a jela. Ale nenastalo to, na pouti holt člověk nemá všechno při sobě. Přesto jsem měla jakýsi vnitřní pocit, že určené stanoviště před Pepovou firmou na okraji Olomouce najdu. Tak jsem počítala s Boží navigací a mocnou pomocí Panny Marie, když s sebou nepřetržitě nosím návštěvní svatyňku. Pepa ovšem nepočítal s mojí naprostou demencí, co se týče moderních technologií. Ó, jaké to muselo být pro něj překvapení, že jsem nebyla schopna zadanou ulici nalézt. Marně mi říkal, že za Katedrálou a že tam či onde doleva a pak doprava a jak je to snadné..., když já Olomouc skoro vůbec neznám. Nakonec mi řekl čísla silnic, to byla záchrana, s tím umím pracovat. Jenže selhalo značení, měla jsem v kterémsi místě přejít z čísla silnice, už si nepamatuji, třeba ze 49 na 47. Opravdu si myslím, že jsem nic nepřehlídla, ale 47 nikde. Až jsem

už měla zlé tušení, že se ocitám na dálnici a tedy venku z města a budu muset pokračovat na další výjezd třeba až do Prostějova, fofrem jsem zabočila kamsi do sídliště. Odtud jsem volala Pepovi. „Kde jsi?“, ptá se již unaveně. „Netuším“, odpovídám. Po právu si Pepa myslí, že jsem analfabet. „Přečti jméno ulice“, říká mi otcovsky. Jenže na bytovce v sídlišti nic nestálo. Tisknu návštěvní svatyňku k sobě: „Matičko, prosím tě, něco udělej!“ Nápad, který mi Panna Maria poradila, Pepu rozzuřil: „Pepo, já mám nápad, jdu ven z auta a budu čekat na přechodu pro chodce tady u té málem že dálnice a ty sem dojed' a už mě tu uvidíš. Je tu někde blízko Bauhaus, jsou tu na něj reklamy. Za chvíli znovu telefonát: „Kde jsi?“, volá Pepa a v tom už: „Ano, už tě vidím, už tě vidíííím! Sláva!“ Dál už následovalo jenom to, že jsem za jeho autem jela až na parkoviště nedaleko cíle naší cesty – kaple sv. J. Sarkandera, kde auto odstavil, aby se mnou pokračoval na sv. Hostýn. Tak jsem si vyzkoušela na vlastní kůži situaci mladšího bratra. Bezmoc. Už vím, jak to má ten mladší bratr taky těžké, vy, kteří se cítíte jako já být tím starším, pak vám musím říct, že ten mladší taky nic moc.

A pak je v tom příběhu ještě Otec. A ten, rozumí se samo sebou, musí snášet oba své syny. On je jinde, je

to Otec, má nadhled a musí přihlížet k omezenosti obou dvou. Jak jen to má Bůh s námi těžké. Fakt se mu divím, že se na nás na všechny nevykašle a neuteče. Ale on je STÁLOST a PEVNOST a JISTOTA. On nic nevyčítá. Čeká. Čeká s trpělivostí nekonečnou nejprve mladšího syna, vyhlídí jej na cestě, kudy se může vrátit, aby poté čekal i na toho poslušného, dokonalého, staršího syna, než i on pochopí.

„Synu, ty jsi stále se mnou, všechno, co je moje, je tvé.“ Vlastně pravé štěstí je být s Otcem. Když vím, že jsem milovaná a jsem stále doma u Otce, všechno Jeho je moje, pak je mé štěstí nasycené po okraj, pak mi žádná vánice nenažene strach, pak můžu být přešťastná! Matka Boží takhle žila, stále nablízku Pánu, pevná a tichá, klidná a plná radosti. Matko Boží, děkuji ti, že tě znám. Královno Nebeská, přitáhni si nás k sobě, buď Královnou našich životů. Jen tak budeme Pánu nablízku. Jen tak uneseme nelehké poslání být chvíli mladším a chvíli starším bratrem.

A tak vám všem milým schönšťákům přeji požehnaný nový rok! Hluboké vědomí Boží blízkosti a mateřského vedení Panny Marie! A nezapomeňte, všechno, co je Boží, je naše!

Alena Lavičková

Vydává Schönstattske hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz